

De fundering

Een spannend verhaal van het Schrijverscafé

1. Simpel graafwerk

DOOR JANS RENKEN

Hendrik is met pensioen, maar stilzitten achter de geraniums wil hij allerm minst. Hij houdt van klussen. Van de commissaris van politie met wie hij dik bevriend is, heeft hij een behoorlijke klus gekregen. Die heeft Hendrik gevraagd om een veranda aan zijn huis te bouwen. Vanmorgen was het zover. Hendrik ging al vroeg naar de commissaris, gewapend met een schep. Vandaag ging hij het graafwerk doen voor de palen die in de grond kwamen te staan. Hij zou er eerst puin van oude bakstenen in storten, om een stevige bodem te krijgen.

Van achter het venster keek de commissaris naar Hendriks verrichtingen. Het greep hem aan hoe iemand zó in zijn werk kon opgaan, zelfs bij dat simpele graafwerk. Niet storen, dacht hij, laat 'm maar mooi zwemmen in zijn zen.

Hendrik had bijna het eerste gat uitgegraven, toen hij op iets hards stootte. Hè, die rotstenen ook. Hendrik had een vreselijke hekel aan stenen in de grond. Hij probeerde de steen los te wrikken, maar dat lukte niet. Verdorie, moest hij nóg meer uitgraven om die rotsteen eruit te krijgen; die was langer dan hij had verwacht. Eindelijk kon hij de steen lichten en met zijn handen probeerde hij hem eruit te trekken. Daarbij moest hij op zijn buik liggen. Hij trok en trok en eindelijk, daar had hij hem, een lange, ronde steen die bruin was en...

Plotseling liet hij de steen weer vallen. Er ging een rilling door zijn lijf. Dit was geen steen maar een bot, dat zag Hendrik direct toen hij de heupkop zag.

Beduusd lag hij daar op zijn buik boven de kuil. Een bot, een menselijk bot, hoe was dat mogelijk? Hij huiverde bij de gedachte dat hier een mens begraven lag, hier onder het terras van de commissaris!

Maar Hendrik wou het toch eerst zeker weten. Eén bot zegt ook niet alles. Als een bezetene begon hij verder te graven. Het gat voor die ene paal groef hij helemaal uit in de richting van het bot, zoals hij dat in de grond had gevonden. Na een goed halfuur stootte hij op het bekken en nog even later vond hij een paar ribben en wat rugwervels. Zou hij verdergaan met graven, zou hij de schedel ook opzoeken? Al gauw kwam hij tot de conclusie dat hij dat niet

moest doen. Hij zou alleen de boel nog meer verstoren voor een groot onderzoek. Nee, hij moest de politie inlichten.

Hendrik kreeg een brok in z'n keel. Hij wás bij de politie. Hij was in de tuin van het hoofd van de politie en dat was de commissaris. 'De Snor', zoals ze hem ook wel noemden, zijn grote vriend.

'Is dat niet een al te grote kuil voor één simpel paaltje, Hendrik?' De Snor stond opeens achter hem. Hendrik lag daar nog steeds op zijn buik na te denken. Hij schrok zich wild. Hij had De Snor niet horen aankomen.

'Trouwens, ik heb de koffie voor je klaar, kom je eerst even mee voor een bakkie?'

Op dat moment viel de commissaris stil, hij was doodstil.

2. Aan de keukentafel

DOOR INEKE SCHEEPSTRA

Een stormvloed van angst overvalt De Snor. Hij is nu banger in het licht dan hij als kind was in het donker. Hij moet zijn angst achter zich laten. Niemand krijgt hem klein, ook zijn grote vriend niet. Hij herpakt zich en zegt nog een keer, dat hij de koffie klaar heeft. Hendrik staat op en loopt achter Dirk de keuken in. Het is stil aan de keukentafel. Zelfs de stilte heeft haar taal, zij spreekt nu het luidst. Hendrik wil vragen hoe het gaat met de vrouw van zijn vriend. Zij is zeven maanden geleden naar Canada vertrokken, om haar zus bij te staan die ziek is. Hij vindt dat ze wel heel lang wegblijft, maar hij wil geen argwaan wekken. Dat is het laatste wat hij nu wil.

Dirk zou zijn grote vriend willen vragen wat hij gevonden heeft tijdens het graven, maar dan geeft hij zich bloot en dat moet hij, vooral nu, achterwege laten. In plaats daarvan zegt hij met een bevroren gezicht: 'Lekker bakkie hè!' Hij vindt wat hij zegt allerbelabberdst. Een commissaris onwaardig, maar hij heeft het al uitgesproken.

'Ja, ja, lekkere koffie', zegt Hendrik benepen.

En dan, zonder dat hij daar enige invloed op kan uitoefenen, begint Dirk over zijn vrouw. Hij wil het niet over haar hebben maar een duistere macht, sterker dan hijzelf, eist het woord op.

‘Betty zal binnenkort wel weer thuiskomen. Zij is een paradijs voor mijn ogen, een hel voor mijn ziel en een heks voor mijn portemonnee. Ik wil niet beweren dat zij geen karakter heeft, in het geheel niet. Ze heeft bijna iedere maand een ander. Ach, voor sommigen is hun vrouw een verdienste; Betty kan niet koken maar doet het toch! Je weet het allemaal.’

Eigenlijk wilde hij zeggen dat hij zich bedacht heeft. Hij hoefde geen veranda meer aan zijn huis. Maar als hij dat zou zeggen, zou zijn vriend argwaan krijgen en dat is het laatste wat hij wil. Dus zegt hij wat het eerste in hem opkomt:

‘Nog een bakkie?’

Hendrik wil liever ‘nee’ zeggen. Hij wil zo snel mogelijk naar het gat toe dat hij gegraven heeft. Hij wil weten wat er nog meer huist onder de grond, maar hij zegt: ‘Ja, graag.’

Er ontsnapt een zucht van opluchting uit de mond van Dirk. Voor het eerst in zijn leven betrapt hij zich erop dat hij een gebrek aan daadkracht heeft. Hij voelt aan dat er een grote kloof gaat ontstaan tussen hem en Hendrik, zijn grote vriend. Eigenlijk vindt hij hem een schlemiel, een schotelvod, een onnozelaar. Dat hij dat nu pas ziet steekt hem enorm, maar hij wil hem ook niet kwijt. Zijn vriend kan zijn geest en handen samen laten gaan en zodoende de mooiste kunst creëren, zoals een veranda aan zijn huis. Als hij denkt aan wat zijn eigen handen kunnen en dat telt op de vingers van één hand, houdt hij vier vingers over. De wond die onzichtbaar is, doet de meeste pijn.

Hij is een ingenieus man, hij is niet voor niets commissaris. Hij wist winst te verwerven zonder zijn individuele verantwoordelijkheid te verliezen. Hij heeft in zijn werk ervaren dat het kapitalisme de ongelijke verdeling is van zegening, terwijl de waarde van het socialisme ligt in de gelijke verdeling van ellende. Hij is een kapitaalkrchtig man, maar voelt zich op dit moment toch meer een socialist. Om zichzelf schoon te pleiten bedacht hij een goede commissaris te zijn, een hele goede en dat heeft de maatschappij ook nodig. Wie moet er, anders dan hij, de boeven, de moordenaars, het addergebroed achter de tralies krijgen? Nou dan!

Met de woorden: ‘Ik ga maar weer eens aan het werk’, staat Hendrik op en begeeft zich naar buiten, z’n vriend in zijn kielzog.

Dirk zegt dat het weleens kan gaan regenen en dat Hendrik morgen maar verder moet gaan met spitten. Zodoende wordt de tijd zijn grote vriend en kan hij nadenken over wat hem te doen staat.

Hendrik kijkt naar boven en ziet niets anders dan een stralende hemel. Hij oppert dat hij liever doorgaat met spitten, dan is de veranda misschien klaar vóór Betty thuiskomt. Leuk toch?

Met de ogen van zijn grote vriend in zijn rug, zet Hendrik opnieuw de schep in het zand.

3. Het zomerhuisje

DOOR SASKIA SPEEK-JANKI

Hendrik is begonnen een ander gat te graven, aan de andere kant van het terras. Ondertussen heeft Dirk een besluit genomen. Hij snelt langs Hendrik, roept hem in het voorbijgaan toe: 'Spoedklusje boevenbende, zo terug!' Voordat Hendrik kan antwoorden, is de commissaris al op zijn fiets gesprongen en rijdt het

tuinpad af. Via de hoofdweg langs het kanaal het dorp uit, langs de maïsvelden, bij de molen linksaf en dan het eerste bospad aan de rechterhand in. Bij een houten zomerhuisje komen twee Duitse herders hem blaffend tegemoet. Zijn komst blijft niet onopgemerkt. Weldra staat Toon met zijn jachtgeweer in de deuropening: 'Zo zo, wat een eer, De Snor zelf op bezoek.' Dirk gooit de fiets van zich af en loopt dreigend in de richting van Toon. 'Jij gaat me even iets haarfijn uitleggen!' briest de commissaris hem toe. Toon doet een stapje opzij, zodat de commissaris hem kan passeren. De deur valt achter hen in het slot.

Ondertussen heeft Hendrik ook een besluit genomen. Alle botten gooit hij in de bak van de bakfiets en bedekt ze met het zwarte kleed dat hij altijd bij zich heeft. Dan begint hij opnieuw te graven, op zoek naar meer. Hij graaft, hij graaft, hij graaft, maar vindt geen enkel bot meer. En net als hij denkt dat er niet meer botten zullen zijn, vindt hij een revolver. Dat lijkt hem ook linke soep; de revolver verbergt hij ook onder het zwarte kleed in zijn bakfiets.

De grond is gesaneerd en Hendrik gaat onverstoord verder met zijn eigenlijke plan: de fundering. Hier en daar vallen dikke regendruppels, de lucht verraadde dat er veel meer regen zal gaan vallen. Hendrik pakt zijn gereedschap bij elkaar en gooit het op de bakfiets. Op een briefje schrijft hij: 'Dirk, voor vandaag hou ik het voor gezien, het is inderdaad begonnen te gieten. De grond is nu goed bouwrijp gemaakt, helemaal in orde, geen vuiltje aan de lucht, hahaha. Morgenochtend ga ik verder. Groeten van je ware vriend Hendrik.' Hij hoopt dat Dirk de boodschap zal begrijpen. Hendrik gooit het briefje door de brievenbus en maakt zich snel uit de voeten, nu de regen met bakken naar beneden komt.

'Hoe konden jullie zo dom zijn, nota bene in mijn eigen tuin!' roept Dirk woedend. Toon moet er erg om lachen. 'Wat denk je zelf? Waarom je auto bevuilen? Waarom er mee slepen? Opdracht vervuld, klaar. We doen niet aan geld terug. Dag, meneer de commissaris.' Met de loop van zijn jachtgeweer dirigeert hij Dirk richting de uitgang. Maar die laat zich niet zomaar buiten de deur zetten. Met twee handen pakt hij het jachtgeweer vast en trekt het met een ruk naar links. Hij verliest daarbij zijn evenwicht en valt achterover op de grond. Toon duikt bovenop hem en drukt het jachtgeweer tegen Dirks keel. Als in een film buitelen ze al rollend over elkaar heen; ieder probeert voor zich het wapen onder controle te krijgen. Buiten blaffen de honden nog steeds. En dan is het geluid van een onvermijdelijk schot daar. De honden vallen stil, het is doodstil.

4. Een hooggehakte schoen

DOOR IRENE PIGGE

Dirks hersenen registreerden het geluid, dat hij herkende als een schot. Was hij geraakt? Hij voelde niets. Hij keek naar Toon en zag ook verwarring in zijn ogen. Toon draaide zijn hoofd en keek over Dirks schouder. 'Pas op, ik heb 'm wel, blijf daar!'

Tegen wie had Toon het? Razendsnel berekende Dirk zijn kansen en rolde om. Een schot suisde langs hem heen, een kreet ontsnapte aan zijn keel. Het schot miste, maar de kogel sloeg vol in de deurpost achter hem. Hij greep naar het geweer, maar voelde plots het gewicht van Toon op zich. Toon hield hem in de houdgreep. Het geweer werd weggetrapt door een hooggehakte schoen. Dirk voelde hoe Toon hem omhoog trok. 'Op je knieën', maande hij. Dirk kon niet

anders dan doen wat de man van hem vroeg, zijn arm werd bijna uit zijn schouder gerukt. De kreet die uit zijn keel omhoog borrelde, stakte echter toen hij zag wie een pistool op hem gericht had. Hij keek recht in de staalgrijze ogen van Betty.

‘He? Hoe?’ stamelde De Snor verbijsterd. ‘Dat je nou uitgerekend Toon vroeg om me om te leggen’, zei Betty smalend. ‘Je had het echt niet door hè, dat hij het was, die al maanden over de vloer kwam? Mooie commissaris ben je. Niet willen scheiden, maar me wel een kogel door de kop willen jagen. Nou, daar zit je dan op je knieën, zijn de rollen mooi even omgedraaid.’

Ze probeerde een lok uit haar gezicht weg te blazen, maar die plakte vast. ‘Liefje, maak jij je handen nou niet vuil’, zei Toon. ‘Nee’, sprak Betty, ‘dit moet ik echt zelf doen.’ Dirks ogen werden groot. ‘Kunnen we er niet over praten?’ stamelde hij. Betty’s ogen vlamden. ‘Praten? Waar wil jij nog over praten? Je hebt me willen vermoorden, niet eens zelf, maar het een ander laten opknappen. Wat valt er nog te zeggen? Toon, breng ‘m naar buiten, anders moet ik nog dweilen ook.’

Toon sleepte Dirk aan zijn kraag mee naar de deur. ‘Waar wil je het doen? We kunnen ‘m moeilijk hier op de camping omleggen.’ Toon dacht na. Hij kan nu nog zelf lopen, hij heeft het andere lijk gevonden, dus dat betekent dat daar een kuil is.

Plotseling deed Dirk een poging om het geweer te pakken, maar Betty was hem voor. Met een kracht waar ze niet van wist dat ze die in zich had, stompte ze met de kolf van het geweer tegen de slaap van haar echtgenoot.

‘Zo, nu kunnen we rustig overleggen.’

5. Een volgeladen bakfiets

DOOR MARGA POOL

‘Hij bloedt nog. Laten we hem snel naar buiten slepen. Je weet nooit wat er van komt en ik wil hier geen DNA-sporen.’ Betty duwde met haar knalrode pump tegen het logge lichaam van Dirk, die in een onnatuurlijke houding tegen de deur lag. Intussen probeerde ze, over Dirk heen reikend, de roestige deurkruk naar beneden te drukken. ‘Jezus, moet ik dan ook alles alleen doen? Heb je al een plan, of moet dat ook van mij komen?’ Toon haalde zijn schouders op en deelde mee dat hij toch echt eerst ‘effe’ buiten ging kijken of de kust veilig was.

‘Je weet wat er gebeurde, toen we zes maanden geleden met dat cokedealtje bezig waren. Die nieuwsgierige buurvrouw had jij niet zien of horen aankomen, waardoor ze nu bij jou - of beter gezegd bij hém hier - achter het huis ligt met een tuintje op haar buik.’

Hendrik fietste met de volgeladen bakfiets langs het kanaal, zacht vloekend tegen de wind die altijd tegen was. Dat kon hij nu met deze zware last zeker niet gebruiken. Bovendien waren de lagers versleten. Dat gaf een oorverdovend geknerp en het maakte het trappen extra zwaar. Hij had nog geen vast omljnd idee waar hij naartoe moest met zijn morbide bagage. Zo snel mogelijk het dorp uit leek in ieder geval een goed begin. Waarom hij deze impulsieve vriendendienst had verricht, was hem al na een kilometer fietsen een raadsel. Waarom had hij zijn bizarre vondst niet gewoon aan Dirk laten zien? Waarom geen alarm geslagen? Hij moest zichzelf bekennen dat hij onmiddellijk had verondersteld dat Dirk zijn vrouw had vermoord en eigenhandig had ondergespit. Maar hoe dom en onwaarschijnlijk zou het dan zijn dat Dirk hem gevraagd zou hebben een veranda aan zijn huis te bouwen, precies op het zelf gegraven graf van zijn vrouw? Mooie vriend ben ik... Maar nu kon hij niet meer terug. Hij zou zorgen dat de botten en het vermoedelijke moordwapen - zoals Dirk het zelf waarschijnlijk genoemd zou hebben - voor altijd onvindbaar zouden blijven. Het kanaal was geen optie. Hordes Joelende schoolkinderen op de fiets zwermden vanuit de tegenovergestelde richting aan alle kanten om hem heen. Wind mee, zij wel. Hij was bang dat één van hen uit baldadigheid de doek van zijn obscure lading zou trekken. Hij besloot naar de camping te fietsen die iets buiten het dorp lag. Het was nog geen hoogseizoen en direct achter de zomerhuisjes lag een oude steengroeve waar hij zijn vrachtje wel ongezien weg zou kunnen werken. Bovendien kon hij dan heel snel van het fietspad langs het kanaal afslaan en rustig, in de luwte van het bos, zijn missie vervolgen.

Hendrik was tot op zijn huid nat toen hij op het bospad moest afstappen om de bakfiets door de blubber duwen die inmiddels door de regen was ontstaan. Van onder de doorweekte doek die op de laadbak lag, kwam een weeïg zoete, vlezige lucht vandaan die diep in zijn neus drong. Het duwen en sleuren viel hem zwaar; hij begon steeds meer te twijfelen of hij zijn plan wel zou doorzetten.

Bij een inham die toegang gaf tot de verwaarloosde tuin van een vakantiehuisje, stopte hij om op adem te komen en zijn plan te heroverwegen.

Veel rust was hem niet gegund. Twee woest blaffende herdershonden sprongen van achter het huis op hem toe en haptten schuimbekkend, met de oren strak in de nek, naar zijn kuiten. Terwijl Hendrik probeerde de agressiefste van de twee te vloeren met een trap van zijn linkervoet in de richting van de bloeddorstige kop, zag hij tegen de stam van een armetierig dennetje de fiets van Dirk staan.

Voordat hij zich ook maar af kon vragen hoe die fiets hier in vredesnaam gekomen kon zijn, kwam een vrouw in een vuurrode jurk lachend en met uitgestrekte armen op hem toe gerend. Hij herkende Betty's snerpende stem eerder dan haar plumpe postuur.

'Koest jongens, goed volk!' snauwde ze de honden toe, die onmiddellijk Hendriks kuiten met rust lieten. En tegen hem: 'Hendrik! Wat ben ik blij jou hier te zien! Wil je me helpen een verrassing voor te bereiden voor Dirk? Hij weet nog niet dat ik terug ben uit Canada. Maar..., wat zie je eruit. Je bent helemaal verzopen en je kijkt of je een geest hebt gezien. Ga even zitten, hier onder het afdakje.'

6. Puinhopen opruimen

DOOR CISKA GOVERS

Van alles schiet Betty door het hoofd. Wat moet ze met Hendrik beginnen? Ze kan hem niet mee naar binnen nemen, want daar ligt Dirk nog steeds buiten westen met een flink bloedende hoofdwond. Maar ze kan hem ook niet laten gaan, want hij is doodmoe, kletsnat en zit vol met vragen. Wat heeft hij hier trouwens te zoeken met die bakfiets en wat zou er onder die zwarte doek liggen? Hendrik is altijd al een onnozelaar geweest. Misschien kan ze hem strikken om met die bakfiets Dirk te verplaatsen. Geen gezeur met DNA-sporen in het huisje of in hun auto. Als er al iets ontdekt wordt, kunnen ze Hendrik alle schuld in de schoenen schuiven.

Terwijl ze haar mogelijkheden overweegt, troont ze Hendrik mee naar het afdak en zet hem op een bank. 'Wacht even hier, dan doe ik de honden naar binnen.' En terwijl ze het huisje ingaat met de twee herders, werken haar hersenen op volle toeren. Binnen ziet ze dat Toon Dirk met zijn eigen handboeien heeft geboeid en hem een prop in de mond heeft gedaan. Die geeft voorlopig geen kik meer, denkt ze voldaan. 'Laat je niet zien of horen', sist ze tegen haar vriend. 'Ik zorg wel dat die vent wegkomt.'

‘Ja, dat is nou ook wat’, zegt Betty even later tegen Hendrik. ‘Je had me eigenlijk nog niet mogen zien. Ik ben pas gister uit Canada teruggekomen. Gelukkig gaat het nu weer goed met mijn zus, maar het was kantje boord. En ik had Dirk willen verrassen met mijn thuiskomst; er eigenlijk een soort feestje van willen maken. Je weet hoe hij altijd alles in de hand wil houden. Het is een plagerijtje van me, om hem eens lekker voor het blok te zetten. Dat was ik aan het voorbereiden. Dit huisje is van een goede kennis van me en dat kon ik gebruiken als ik op de honden wilde passen. Maar je mag niets vertellen hoor, want dan is de lol eraf. Vaak zijn de voorbereidingen nog leuker dan de verrassing zelf. Dus: mondje dicht hé, Hendrik? Maar vertel eens, hoe gaat het met jou? Je ziet er niet uit, man. Ik zal eens kijken of er misschien droge kleren voor je zijn. Ik ben zo terug.’

Hendrik vindt het raar dat ze zo bezorgd is, maar hem niet binnen laat. Hoe kom ik hier weg, vraagt hij zich af, terwijl hij zit te bibberen van de kou; dit is echt van de regen in de drup komen. Even later komt Betty uit het huisje met wat kleren over haar arm. Een oude trui en een regenjack. Dankbaar neemt hij de spullen aan. ‘Kijk maar of dit je past, dan maak ik een lekkere kop koffie.’ En weg is ze weer. Hendrik voelt zich steeds ongemakkelijker. Gelukkig houdt de regenjas de ergste nattigheid van zijn lijf en de droge trui voelt heel wat beter dan zijn natte spullen.

Ik moet maken dat ik wegkom, denkt hij. Hij heeft altijd al moeite met Betty gehad en nu begrijpt hij haar gedrag helemaal niet. Hij staat op en merkt dat de ergste regen over is. Gelukkig maar. Gauw loopt hij naar de bakfiets; hij wil zo snel mogelijk naar de steengroeve om zijn vrachtje te lozen. Hij is echter vergeten dat het wiel knerst en piept. En door die regen en de modderige paden lijkt het nog erger te zijn geworden. Dat helse kabaal kan Betty niet ontgaan. Met wie zit ze toch in dat huisje? Is het een soort liefdesnestje van haar en Dirk? Maar waarom niet thuis? Zou ze een ander hebben? Hendrik snapt er niks van.

Ondertussen haalt Betty diep adem. Heel verstandig van Hendrik om er vandoor te gaan. Kan ze eindelijk met Toon de puinhopen opruimen. Eerst zorgen dat Dirk verdwijnt. Niet dat ze hem nou meteen kopje kleiner wil maken, maar ze moeten hem wel kwijt. Of, wat ook kan, ze sluiten hem gewoon op en zetten hem dan onder druk om zijn mond te houden. Ze kunnen hem ook chanteren met dat lijk van de buurvrouw, of afpersen. Ja,

mogelijkheden genoeg. Ze zal tegen Toon zeggen dat ze het op die manier moeten spelen. Die doet toch wel wat ze zegt, hij heeft geen sjoege van dat soort zaken. Nee, daarvoor moet je met een politieman getrouwd zijn.

Langzaam komt Dirk weer bij bewustzijn. Hij ziet rode vlekken voor zijn ogen en heeft barstende koppijn. Hij kan zich niet goed bewegen en haalt moeilijk adem. Het duurt even voor hij doorheeft dat hij is vastgebonden en gekneveld. Dat is hem in zijn hele carrière als politieman nog nooit overkomen. En dan hoort hij een bekend stem, dat is Betty! Hij begint zich te herinneren waar hij is en hoe hij in deze problemen is gekomen: het lijkt in de tuin, Hendrik die zo vreemd deed, dat plotselinge telefoontje om naar dat zomerhuisje te komen, de honden, Betty en die man bij haar. Teun, nee, Toon was het. Hij hoort ze over hem praten, dat ze hem willen afpersen, of chanteren, vanwege dat lijk. Ik kan me maar het beste stil houden, denkt Dirk, net doen of ik er nog niet helemaal bij ben. Daarna bedenkt hij nog iets anders. Ze hadden zijn handboeien gebruikt om hem aan de gootsteenafvoer te koppelen, maar hij heeft altijd een reservesleuteltje in zijn portemonnee. En zo te voelen, zit alles nog in zijn achterzak. Weet Betty dat niet meer?

Betty en Toon overleggen de verschillende mogelijkheden. Ze willen zo snel mogelijk uit dit huisje. Maar waar naartoe? Naar het huis van Betty en Dirk is een mogelijkheid. Als ze Dirk hier vasthouden, zou dat kunnen. Naar Toons huis is een minder goed idee, vindt Betty, want daar is het een zwijnenstal. 'We kunnen voor een paar dagen een hotel of een ander huisje in de buurt zoeken', zegt Toon, 'maar je kunt niet overal met die honden aankomen.' 'Nee, de beste optie is om gewoon naar mijn eigen huis te gaan', besluit Betty. 'Ik verzin wel een smoesje om onze aanwezigheid te verklaren.' En daarmee is de kous af. Ze kijkt nog even bij Dirk en probeert hem wat gemakkelijker te laten liggen. Omdat ze niet al te rottig wil lijken, legt ze een deken over hem heen en stopt een kussen onder zijn hoofd. Zo te zien slaapt Dirk nog wel een poosje. Gauw zoeken ze wat spullen bij elkaar en gaan er vandoor.

Dirk wacht nog een tijdje, tot hij zeker is dat ze weg zijn. Gelukkig hebben ze zijn handen achter zijn rug geketend en kan hij – weliswaar met moeite – zijn portemonnee uit zijn achterzak halen. Een beetje schuiven en wiebelen en vier keer misgrijpen, maar uiteindelijk lukt het toch om het sleuteltje te pakken. Maar dan komt het moeilijkste: hoe krijgt hij het sleuteltje in het slot van de

handboeien? Als hij in zijn werk een probleem moest oplossen, zat hij vaak met die boeien te spelen: open en weer dicht, in allerlei houdingen en met zijn ogen dicht had hij ermee geëxperimenteerd. Dat komt hem nu goed van pas. Hij weet precies waar het slotje zit en met zijn vingers tast hij het sleuteltje af. En het lukt! Al dat oefenen is niet voor niks geweest, denkt hij tevreden. Snel die smerige lap - dat was toch geen onderbroekje van Betty, denkt hij vol afgrijzen - uit zijn mond en dan de benen losmaken. Een beetje dizzy staat hij op. Eerst wat drinken, om de vieze smaak van die prop weg te spoelen. Nog even bijkomen en dan gauw naar het politiebureau om een opsporings- en aanhoudingsteam samen te stellen. Gelukkig, zijn fiets staat er nog...

7. Het pistool

DOOR KARIN VAN DIJK

Hendrik fietst met zijn lugubere vrachtje verder in de richting van de steengroeve.

O, nee, de cementmixer draait nog op volle toeren. Is het niet handiger om de botten gewoon weer in het gat te gooien? Een flinke lading cement erover, de palen van de veranda erin en klaar ben je. Maar.., als deze botten niet van Betty zijn - wat overigens ook raar zou zijn, zo snel vergaat een lijk nou ook weer niet - van wie zijn ze dan wel? Op de terugweg naar Dirks huis besluit hij het pistool in zijn broekzak te steken. Je kunt nooit weten!

De derde portie cementmix draait als Betty eraan komt met een louche uitzierend mannetje in haar kielzog.

‘Wat doe jij nou hier weer Hendrik?’

‘Wie is die kerel daar bij jou?’

Heeft ze een minnaar? Heeft ze al die tijd gewoon in die hut gebivakkeerd?

‘Nou, nou Hendrik. Rustig maar. Deze meneer helpt mij met het feestje.’

‘Dan zou ik maar opschieten! Dirk kan elk moment terugkomen.’

‘Tja, ik denk dat die voorlopig niet thuis komt. Waar ben je in vredesnaam mee bezig?’

‘Botten, ik zie botten’, roept Toon, ‘maar we hadden dat wijf toch aan de andere kant van het huis begraven?’

Het knerpen van grind en het piepen van remmen doet hen opkijken.

Dirk stapt van zijn fiets en Hendrik ziet een grote rode plek waar het bloed nog aan kleeft op zijn hoofd.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ roept Hendrik.

‘Dat heeft deze dame gedaan, en dat schorriemorrie daar.’

‘Blijf staan, of ik schiet.’ Betty richt haar pistool op haar man.

‘Kreng, overspelige nietsnut.’ Dirk pakt het eerste het beste ding dat voor het grijpen ligt. Het heupbot suist als een boemerang door de lucht.

Dirk schreeuwt: ‘Toon, je had dat andere kreng destijds toch in de steengroeve begraven?’

Hendrik ziet hoe het bot Betty’s hoofd raakt en ze in het natte cement duikelt. Het geweer en een rode pump vliegen door de lucht. Toon buigt zich voorover om zijn bewusteloze minnares uit het cement te trekken. Dirk schiet naar voren en raapt het geweer op. ‘Nou dacht ik dat je ook deze keer mijn opdracht had uitgevoerd, maar meneer liet zich in de luren leggen door dat vrouwmens.’

Een schot. Toon valt boven op zijn minnares. De lichamen zakken langzaam, zoals rozijnen in een cakebeslag, naar de bodem, terwijl het natte cement alle gaten in hun lichaam vult. Verbijsterd kijkt Hendrik zijn vriend aan. Hij probeert te bedenken wat hij kan doen om aan deze maniak te ontsnappen. Hendrik steekt een hand in zijn zak en vindt het pistool.

‘Nou jij, vriend. Jij weet nu alles van mij. Jammer genoeg moet ik nu mijn veranda zelf afbouwen. Jij kluskerel, je bent niet meer nodig. Ik was je gezemel toch al meer dan zat, schlemiel!’

Dat hij zó onnozel is geweest al die jaren. Hendrik haalt de trekker over. Rust roest, denkt hij nog. Een zacht klikgeluid wordt overstemd door een pistoolschot. De Snor ziet Hendrik met het onbruikbare pistool nog in zijn hand in het ondertussen meerpersoons cementgraf vallen.

Dirk dumpst de verse lading cementmix boven op de lichamen. Hij ramt een paar palen in het cement, dat al wat hard begint te worden.

Hij hoort het dorp al kletsen. Iedereen zal opnieuw medelijden met hem hebben.

Zijn eerste vrouw vermist. Nooit teruggekomen. Zo zielig voor de commissaris. Nu is zijn tweede vrouw ervandoor met zijn beste vriend. Wat een verdriet. Die arme commissaris.

Hij moet gewoon nog een paar zaakjes regelen. Dan kan hij weer van zijn rustige leventje gaan genieten.

‘Als ik dat allemaal afgehandeld heb, moet ik hoognodig die protocollen schrijven om corruptie binnen het korps tegen te gaan.’

Dit verhaal is als een feuilleton bij toerbeurt geschreven door deelnemers aan het Schrijverscafé 'In de pen' gedurende het seizoen 2016-2017.

De afleveringen zijn van: Jans Renken, Ineke Scheepstra, Saskia Speek-Janki, Irene Pigge, Marga Pool, Ciska Govers en Karin van Dijk.

Eindredactie: Hans Hoes

Heb je ook last van schrijfkriebels?

Bij het Schrijverscafé kun je andere (amateur)-schrijvers ontmoeten en komen deskundige sprekers iets vertellen over allerlei aspecten van het schrijfproces. Ook kun je meedoen aan de schrijfopdrachten; je maakt dan kans dat jouw tekst wordt geselecteerd om zelf op het podium voor te lezen.

Alle inzenders krijgen digitaal feedback.

De bijeenkomsten zijn elke laatste woensdag van de maand in de bibliotheek Hengelo Stad (m.u.v. de zomervakantie).

Meld je aan voor de maandelijkse uitnodiging op in.de.pen@hotmail.com